

De ontsparing van het christendom

Een historicus heeft eens gezegd dat een volk het voortleven niet waard is wanneer dat niet haar eigen geschiedenis kent.

En zo is het ook gelegen met het Christendom!

Algemeen is er weinig of geen kennis van de historie en gewijde geschiedenis. De geschiedvervalsing en manipulatie der feiten heeft er aan mee geholpen dat de weinige kennis die er is, ook nog eens bedekt ligt onder een sluier van bedrog en leugens. Prof. dr. C. Graafland heeft in zijn rede op de contio van hervormde predikanten in 1993 het volgende gezegd: *"Ik ben er eerlijk gezegd steeds meer van overtuigd geraakt, dat er over héél ons schrift verstaan een Platonische sluier is gelegd, die er ten diepste door Augustinus al is aangedragen en door Calvin is overgenomen en in onze tradities is blijven voortbestaan"*.

Dit is op zich een hele goede opmerking, doch niet volledig, want het is niet slechts een Platonische sluier! Nee, het is een Judaïstische, Egyptische, Grieks-filosofische, Babylonisch-mysterische sluier! Hiermee is wellicht nóg niet alles naar volledigheid uitgedrukt!

Wij en onze vaders hebben het verbond verbroken, zie Jeremia 11.

Het gebod luidde: *Zijt Mijner stem gehoorzaam en doet dezelve! Zo zult gij Mij tot een volk zijn. Maar nee, vele herders hebben Mijn wijngaard verdorven*, Jeremia 12:10.

De afwijking is van ons; >><< de terugkeer is van Jahweh!

Zie Jer.16:19: Jahweh, gij zijt mijn Sterkte en Toevlucht; tot U zullen de (Israël) volkeren (die aan de heidenen gelijk waren geworden), komen van de einden der aarde (de 12 stammen in N.W.Europa), en zij zullen zeggen:

"Immers hebben onze vaders de leugen erfelijk bezeten, en ijdelheid."

Dan zal Hij zeggen en hen bekend maken Zijn hand, en zij zullen (weer) weten dat Mijn naam is Jahweh!

Veel leerstellingen, dogma's, tradities en gewoonten hebben een heidense ondergrond of herkomst. Hier in het Westen leven wij op het fundament van een Rooms Katholiek Christendom als gemeenschappelijke basis.

Na drie zeer donkere eeuwen, de 1e, 2e en 3e eeuw na Chr. scheen het grote licht door te breken. Er kwam algehele verandering in de staat en het leven der christenen. Het christendom werd zelfs een erkende godsdienst. Christenen die tevoren vervolgd werden, ontvingen nu goede posities en grote eer. Wanneer wij de schoolboeken, en ook vele

kerkhistorische boeken over dit tijdvak lezen, n.l. van Constantijn de Grote, wordt alle lof toegezwaaid aan deze tot het christendom 'bekeerde' keizer.

Dit tijdperk wordt gezien als hét grote positieve keerpunt in de geschiedenis van het christendom. In die tijd zijn geloofsbelijdenissen tot stand gekomen, na vele discussies en strijd. Uit die tijd stammen veel dogma's en tradities. Ook is in die tijd de canon van het Nieuwe Testament vastgelegd.

Wij sommen op wat al zo uit die tijd voort is gekomen:

***de viering van de zondag i.p.v. de sabbat**

***de kinderbesprenkeling i.p.v. de geloofsdoop door onderdompeling. En de samenstelling van de canon van het NT.**

***de kerkelijke feesten als Kerst, Pasen, etc.- i.p.v. de Hoogtijden van Jahweh, o.a. Loofhuttenfeest, etc-.**

***de leer der erfzonde, onbevleete ontvangenis en drie-eenheid**

***de kerkelijke hiërarchie i.p.v. algehele gelijkheid, d.w.z. allerlei ambten werden ingesteld.**

***wijziging en vertaling van de naam Jahweh/Elohim in Heere en God. Heer = Baäl, en God is geen naam, maar een titel**

Constantijn te paard, beeld in het Vaticaan

Wanneer wij het christendom in het Westen beschouwen, heeft dat haar oorsprong in de tijd die wel gehouden wordt voor de 'gouden eeuw' n.l. onder keizer Constantijn de Grote. Wanneer wij de feiten nagaan, kunnen wij tot geen andere slotsom komen dan dat dit tijdvak **niet** een gouden eeuw voor het Christendom is geweest, maar dat juist het tegenovergestelde moet worden gezegd. In dit tijdvak vond de grootste ontsparing aller tijden plaats. Het is de zwarte bladzijde in de geschiedenis van de kerk.

De verloederings van de christenen en de grote wereldgelijkvormigheid hebben bijgedragen aan het ontstaan

van het christendom zoals wij dat nu nog kennen. Dit is een karikatuur van het oorspronkelijk christendom! Onder Willebrord is de 'bekeerde' natie Nederland ontstaan. Door de Hervorming brak Rome in twee stukken, en ook Nederland maakte deze tweedeling mee. Het Protestantisme ontstond, en door de Reformatoren zijn weer enkele zaken rechtgezet (de belangrijkste hiervan is de leer der rechtvaardiging, zonder de werken, door het geloof). Luther dreef dit door en wilde de brief van Jakobus verwerpen en als stro verbranden.

Willebrord (met mijter)

In veel opzichten is men nog Rooms gebleven, en is men helaas niet verder gegaan in het reformeren en hervormen. Er was een Nadere Reformatie nodig, in de 17e eeuw, waar de nadruk werd gelegd op de **'levensheiliging'**. Het gevaar dat dit meebracht was, dat tegelijkertijd met de levensheiliging het wissel werd omgezet tot een 'verondersteld geloof/wedergeboorte' door een syllogisme-systeem, van 'waar rook is moet vuur zijn', een soort conclusie-

systeem. Op kentekenen ging men letten of men genade bezat.

Aangekomen in onze 20e eeuw zien wij dat wij op lange na nog niet verlost zijn van het Constantijnse christendom, van de Roomse en heidense invloeden, en van de toch wel wrange vruchten der Nadere Reformatie. Ons heidense erfgoed is nog lang niet overboord geworpen. Hoe is het mogelijk dat het christendom zó naïef heeft kunnen voortbestaan! Wat wij wel zien is, dat er altijd 'kettters' zijn geweest die een stukje van de waarheid naar voren brachten, maar dat zij categorisch door de kerk werden weggewerkt en vermoord. Dit zorgde er echter wel voor dat het troebele kerkwater altijd enigszins in beweging bleef.

Door het sektarisme is altijd een vorm van zelfstandigheid gekweekt en werd de strijd aangewakkerd. Het bloed der martelaren is steeds het zaad der kerk geweest!

Zo gaat dat altijd met de nieuwe wijn van het Koninkrijk van Elohim, die moet altijd in nieuwe lederen zakken, anders barsten de zakken. Die nieuwe wijn is revolutionair, gistend, en de zakken zijn behoudend, zodat de hernieuwde waarden en de waarheid behouden worden. De oude waarheid moet worden herontdekt, en is dan in feite nieuw!

Jesjoea toonde zeer duidelijk dat Hij staat aan de zijde van de gistende wijn der revolutie, en aan de zijde der nieuwe wijnzakken! Beiden moeten worden behouden! Uitwendige vormen mogen wel gehandhaafd blijven, indien zij aangepast kunnen worden aan de realiteit der aloude waarheid.

Een blik in de geschiedenis der kerk laat ons zien hoe vele oude vormen, die ontstaan waren onder de Profeten, en later onder de Apostelen gewijzigd werden. De ontsparing van het ware leven naar Elohim wil ontaardde in strakke menselijke formaliteiten.

In de eerste eeuwen van het christendom kwam meer wetenschap onder invloed van de Griekse filosofie, wat o.a. leidde tot gnostiek, dat is openbarings kennis. Dit heeft de ontwikkeling der kerk **niet** bevorderd. Het christendom verheidenste en joods-mystieke denkwijzen deden hun intrede. Het jonge christendom kwam dus tevens onder de invloed van het Judaïsme, wat zich kenmerkte als een Judaïseringsproces dat afweek van de leer van Jesjoea.

Men heeft ná het heengaan van Jesjoea een christendom opgebouwd wat nog wel de naam van 'Christus' draagt, maar zich niet ge-draagt naar Zijn voorbeeld en de geest van Hem buitensluit.

De doctrines, geloofsbelijdenissen en kerkelijke inzetten berusten állen **niet** op de uitspraken van de Heiland, en gaan veelal regelrecht in tegen de geboden van Elohim. Het kon ook niet anders dat zulk een misvormd christendom reeds spoedig algeheel zou verworden. Het is dan ook niet te verwonderen dat het christendom eveneens religie werd welke uitging van geweld. Zij heeft haar voortbestaan te danken aan het bij de 'gratie Gods' vervolgen van kettters en andersdenkenden. Na het tijdvak der eerste christenen werden er pogingen ondernomen om het Koninkrijk te militariseren. Tot onder de regering van Marcus Aurelius zou geen christen er ooit over hebben gedacht om in een leger te dienen (161 - 180 AC). In 416 AC waren de rollen algeheel omgedraaid; toen mochten er alléén maar christenen in het Romeinse leger dienst doen!

Het christendom was krijgslustig geworden!

Wanneer een christen (?) gedoopt werd, werden zijn handen boven water gehouden (niet gedoopt) om daarmee nog te kunnen vechten! Dit typeert de Grieks-filosofische invloed, n.l. het verdeel-systeem.

Anselmus

St. Bernardus zei: *"Een christen verheugt zich in de dood van een ongelovige, want aldus wordt Christus verheerlijkt"*.

Anselmus schreef aan Ribermont: *"Onze mannen keerden in triomf terug, vele hoofden met zich dragend, die op speren waren gestoken, aldus een vreugdevol schouwspel biedend voor het volk Gods"*.

Tegenover en naast dit christendom stond de Joodse religie, welke uitging van de economische trust-monopolievorming tussen ras- en geloofsgenoten, hetwelk automatisch moest leiden tot economische boycot en uitschakeling van alle niet-joden. Aan beide uitgangspunten van deze Joodse religie heeft het Romeinse wereldrijk haar ondergang te danken. Het Christendom is een voortvloeiende en uitgroeiende van het Judaïsme (wij bedoelen daarmee het verworden christendom).

Hierover geeft de jood Harold Wallace Rosenthal, een voormalig medewerker van een bekende Amerikaanse senator, een duidelijke uiteenzetting. Hij zegt:

"Jullie christenen hebben jullie religieuze geloof van onze Talmud gestolen. Judaïsme is de ongelijke cultuur, en niets in de wereld is daarmee vergelijkbaar. Uw zogenaamde christendom is een uitgroeiende van Judaïsme. De culturele en intellectuele invloed van Judaïsme is verspreid over de gehele wereld. Jezus, de grondlegger van het christendom (is onjuist.P.M.) maakte géén geheim van Zijn visie op de Joden, en gaf het bewijs dat Hij niet één van ons was. Wij zijn verbaasd over de christelijke naïviteit, door onze leringen te ontvangen alsof waren die van henzelf".

Van een joodse Rabbi is onderstaand citaat, uit New York Magazine:

We are now entering a Jewish century - a time when forces will emerge through the forces of antinationalism to provide us with a new kind of society. I call the process the judaization of Christianity because it will become Jewish. - .

Volgens het bovenstaande citaat treden wij nu een Joods tijdperk in. Dit is een tijd waarin krachten naar boven zullen komen, door de kracht van

het anti-nationalisme, om ons te voorzien van een nieuw soort samenleving, n.l. de Nieuwe Wereld Orde. Dit proces is de "Judaïsatie van het Christendom", omdat het christendom het voertuig zal zijn waardoor deze samenleving Joods zal worden!

Wij hebben dus te letten op de Judaïsatie van het christendom! Anders gezegd en beter te verstaan voor hen die hiervan meer weten, is dit de eeuwen lang durende strijd tussen de twee zaadlijnen, Kaïn en Abel/Seth, tussen Ezau en Jakob, of te wel, de strijd tussen het zaad der slang en het zaad der vrouw, Genesis 3:15. De hoofdlijnen vanuit het Paradijs lopen naar de eindfinale, de totale vernietiging van het Slangenzaad!

Zoals wij zagen speelt Judaïsatie een zeer belangrijke rol in het streven van Kaïn-Ezau-Amalek om Abel/Seth-Jakob/Israël voor diens kar te spannen! Ezau heeft zich vermomd in Jakob, en vandaar dat zijn plannen tot nog toe 'gesmeerd' verlopen. De huidige Joden zijn merendeels géén Semieten, maar een van Kaïn afstammend volk der Askenazen, en de rest is merendeels Edomiet. Zij presenteren zich als Israel's, als zijnde een voorzetting van het oude bondsvolk, wat een fabel is.

Kaïn en Ezau zijn in de huid van Jakob-Juda gekropen, en hun 'handen' doen voorkomen alsof zij Jakob/Israël zijn, maar hun stem is Kaïn-Ezaus stem! Zij hebben zich genesteld in het oude volk Israël, en direct na de eerste christenen zijn zij de aanval begonnen om de jonge kerk van binnenuit te verzieken. Op deze wijze werd het 'geloof' doorspekt met falsificaties! Vooral de Joodse familie Piso heeft hierin haar hand gehad. Zie

<http://www.fargonasphere.com/piso/>

Ignatius de Loyola

De joodse (lees Kaïn-Ezau) invloed op het jonge christendom was zeer groot, en ook dikwijls ondoorzichtig. De Jezuïeten zijn Edom-joden, en van hen komen de dogma's als: de Maria-verering, en de onfeilbaarheid van de Paus. Vanuit hun kloosters in Spanje en Frankrijk hebben zij hun invloed sterk laten gelden. Denk aan de Priorei van Sion, die in feite de controle hebben over heel de R.K.Kerk, met hun eigen zwarte Paus (Peter Kolvenbach)! De grondlegger was Ignatius de Loyola (1491-1556).

Wij zullen enige zaken noemen uit de tijd ná de eerste christenen, waar men duidelijk de invloed kan zien van het 'Slangenzaad'.

Dan noemen wij de komst der belijdenissen

De verworpen kerk had behoefte om haar leer vast te leggen in belijdenisgeschriften. Deze geschriften zijn het werk van mensen, wat men 'belijdt', en al wat daarmee niet overkomt wordt als 'kettters' verworpen. Op deze wijze kan en kon men álle oppositie en tegenstand de kop indrukken! Het gezag van de kerk was en is geldend, bepalend!

Elke andersdenkende kon op deze manier uit de weg worden geruimd. Men zegt dat belijdenissen dikwijls onder grote druk zijn ontstaan, in de worsteling om waarheid. Door de 'waarheid' echter te binden in geloofsbelijdenissen vormt men een bolwerk waar de Geest niet in kan werken met haar voortgaande openbaring!

In alle geloofsbelijdenissen uit de eerste eeuwen gaat het helaas niet om de leer van onze Heiland in de Bergrede. In alle geloofsbelijdenissen gaat het niet om de leefwijze en het leefprincipe, maar draait alles om formele voorwerpelijke kwesties, om abstracties! Omstreeks het jaar 200 stonden drie dingen vast, om als fundament te dienen voor de Katholieke Kerk!

- 1e. Het symbool of de Geloofsbelijdenis, het Credo
- 2e. De canon der heilige Schrift (dus een boek-religie)
- 3e. Het ambt (de niet-producerende parasiterende clerus)

De geloofsbelijdenis, zoals gezegd, was niet gericht op de leer van de Bergrede! Jesjoea zei dat Hij niet gekomen was om de Wet en de Profeten te ontbinden. Hij bracht in feite geen nieuwe leer, maar een leer en leefwijze die gebaseerd was op de Wet van de Almachtige, de Torah! Wie de geboden alzo geleerd én gedaan zal hebben, zal groot genaamd worden in het Koninkrijk der Hemelen. Mattheus 5:17-19.

Wat wij nu nader wilden bezien is het tijdperk van Keizer Constantijn, en de invloed van hem op het christendom. Er was in het jonge christendom vrijheid, enthousiasme en extase. Alle geestesgaven konden vrij werken. Leidende figuren in de groeiende kerk zagen deze gang van zaken met lede ogen aan, vooral toen d.m.v. de gnosis (openbarings kennis) het volk meer bewust werd, en men bang was voor een

teruggang tot de rumoerige 'jodenkerk'. Als afweermiddel tegen deze in hun ogen geestdrijverij greep men naar het ambt en het leergezag!

In Rome werd de idee geboren van de apostolische ambtsopvolging, de successie (diadoche), het éénhoofdig karakter van het episcopaat. De leiding van de Geest werd overgenomen door de ambtsdragers! De liturgie vereiste zulks eveneens. Ireneus kwam in 180 AC reeds met een lijst waarop 16 namen stonden, om daarmee uit te drukken dat de laatste in de rij dé wettige erfgenaam is. Elke kerk is nu verplicht met Rome in te stemmen! Een juridische grond hiervoor is door Rome echter nog nooit gevonden. Aan het ambt zit tegelijk de ongerepte leeroverdracht vast. Traditie werd hét wapen tegen andersdenkenden en ketterijen. Ireneus kende zeer grote waarde aan de traditie toe, en indien er geen apostolische geschriften bestonden, zei hij, dan nog zou Rome de volle waarheid hebben!

Keizer Constantijn

Aan het Bisschopsambt zou Jahweh het charisma der waarheid verleend hebben. Maar, ook de kettters beriepen zich op de apostolische overlevering! Het was daarom nodig dat de kerkelijke traditie door een instantie gewaarborgd werd. Welnu, dat vond men in het bisschopsambt!

Zo werden ambt en traditie samengekoppeld, en werden de grenzen der kerk afgebakend, wat betekende dat er buiten de kerk geen zaligheid bestond! Constantijn stelde in Nicea, dat de kerk gesproken had, en door háár de heilige Geest. Wie tegenspreekt, scheidt zich

af van de waarheid!

Met het opkomen van het episcopaat zocht de kerk steun in de canonvorming van het N.T. Men wilde van de Geest-religie der eerste christenen af en daar een Boek-religie van maken. (denk aan de woorden uit de Schrift dat het de Geest is Die levend maakt, en dat de letter doodt). Het O.T. bezag men als zijnde woorden van goddelijke herkomst, in het Grieks Logia. In de 2e eeuw ontstond er een aantal geschriften waaraan men het begrip 'logia' wenste te geven.

Rome zegt van de canonvorming heel eerlijk dat de kerk de canon heeft gemaakt. De gereformeerden zien dit echter als het werk van de heilige Geest, wat een volslagen raadsel is, gezien de wijze waarop dit geschiedde, wat puur op magie berustte, zoals wij straks zullen zien. De canon is echter niet gemaakt, maar gegroeid.... en tenslotte op magische wijze vastgelegd.

De canonvorming laat zich enigszins verklaren tegenover de vele sensatielectuur van die dagen, waarin men Petrus als wonderdoener laat optreden, doordat hij een dood sardientje weer in het water liet zwemmen. Johannes zou de wandluizen bevel tot vertrek hebben gegeven toen hij ergens moest overnachten; en, zij gehoorzaamden hem terstond. Aan Thomas stelde zich een ezel voor die zei nog af te stammen van de ezel van Bileam, etc.-.

Ambt, canon en belijdenis waren alzo hét afweermiddel tegen allerlei uitwassen. Daarmee werd echter tegelijk de Geest genuilkorfd, en de gemeente tot een abstractie gemaakt.

Het jonge christendom was géén “religie”. Religie = de mens op zoek naar God, wat o.a. te zien is in de communistische landen, hoe miljoenen hun leiders verafgoden. Men staat uren in de rij om langs de opgebaarde leiders te schuifelen!

Zo ook is de politiek en sport religie! Dat is het massale. Alzo werd het christendom een religie, n.l. Rome! Religie in die zin is ideologie!

Om het jonge christendom zover te krijgen hanteerden de kerkvaders het principe van vroom bedrog en volksmisleiding!.

Ireneus was hierin één van de beste, en later vooral keizer Constantijn, die veelvoudig moordenaar was. Hij verdrong zijn eigen vrouw in kokend water, vermoordde twee zwagers en een neef, en doodde zijn zoon Crispus, en nog andere meer.

Het concilie van Nicea (van 20 mei tot 25 juli 325 AC)

Door allerlei kerkelijke twisten dreigde het keizerrijk uit elkaar te vallen. Op gezag van Constantijn werd het concilie samengeroepen. Bisschop Hosius had een bezoek aan Arius en Alexander gebracht om de verschillen te bespreken, doch dat leverde niets op. Dan maar een concilie, besliste Constantijn! Zelf verscheen hij daar in vol ornaat, in purperen mantel, en met een diadeem vol edelstenen, begeleid door een militaire wacht. Alle geschillen moesten op tafel komen, en er moest een

algehele oplossing komen, om de vrede te bewaren, want dat was Gode aangenaam en de Keizer welgezind. 318 bisschoppen kwamen bijeen, 310 uit Egypte, Syrië en Palestina (meest Joden) en slechts 8 kwamen uit het Westen, waarvan twee uit Rome. Wanneer wij het plaatje van dit concilie bezien en op ons inlaten werken, slaat ons de schrik om het hart. Wij zien de bisschoppen met mijters op hun hoofden.

De mijter is een visbek van de god Dagon/Poseidon! Wij kunnen het ons toch niet voorstellen dat Jesjoea en Zijn discipelen daar tussen zouden hebben willen zitten, eveneens met mijters op hun hoofden! Nee, in Nicea is de afgodendienst geheel in het christendom terug! Wij mogen wel dubbel op onze hoede zijn wat op deze concilies werd gedaan en klaargestoomd!

Temeer als wij letten op Constantijn die het christendom slechts duldde, maar nooit echt bevorderde. Hij maakte er slechts gebruik van om de heidense culten er door terug te brengen. In een brief aan Annulinus schrijft hij waarom hij het christendom tolereerde. Het keizerrijk telde 50 miljoen personen, en dit hing als los zand aan elkaar. Constantijn wilde als politicus een georganiseerde macht hebben, die over alle mensen regeerde. Niet direct een militaire macht, want dat stuitte de meeste mensen tegen de borst, maar een religieuze macht als steunpilaar van zijn rijk. En die macht werd de kerk van Rome!

Ook hier was het alles geen 'rozengeur en maneschijn', want al spoedig brak het tumult los in de kerk. Kende dit Constantijnse nieuwe christendom nu drie goden of één god? Was het monotheïstisch, zoals bij de joden, of was het veelgodendom (polytheïstisch). Was Jesjoea een god, of was Hij de Zoon van, of waren er meerdere goden, zoals in de Hellenistische godenhemel?

Er waren voornamelijk drie stromingen:

1e. het Arianisme. (De Zoon niet gelijk aan de Vader, ook niet in wezen. De Zoon is een schepsel van de Vader, maar is niet gelijk aan de Allerhoogste)

2e. de Semi-Arianen, oftewel de grote middengroep

3e. de Orthodoxie (Hosius en Athanasius, dat de Zoon ook God was, en de leer der Drie-eenheid)

Arius

Athanasius

Het Constantijnse keerpunt in de geschiedenis van het christendom wordt ook wel eens de “zwarte bladzij” genoemd, zoals wij reeds zeiden.

Constantijn zat in het concilie van Nicea op een grote stoel en maande tot eensgezindheid. Zijn methode was simpel: alle bezwaarschriften van

tegenstanders laten verbranden!

De strijd tussen Arius en Athanasius kon echter niet met een veeg van tafel worden gehaald. En tot ieders verbazing greep de keizer zélf in. De strijd spitste zich toe, let wel op één letter, de i. Het verschil tussen homo-ousios of homo-ousios.¹ Constantijn besloot de i uit homo-

¹ Het Griekse homos betekent: gelijk aan, gemeenschappelijk, homogeen. En ousia betekent wezen, eenswezens. Het woord homo-ousios komt echter in de Schrifft niet voor. Homo-ousios betekent ongelijk aan, niet gelijk aan. Origenes had dit reeds zo geleerd, en Arius na hem.

ousios te laten vallen, en zo hebben wij de godheid van Jesjoea aan hém te danken! Nu was Jesjoea één in wezen met God, dus Zélf een God!

Zo werden de feiten gemanipuleerd naar de theorie, en werd het christendom een ideologie! Constantijn eiste dat ál de 318 bisschoppen deze geloofsbelijdenis zouden ondertekenen. Allen tekenden, behalve Arius en nog vijf andere, waarvan er later nog drie wel tekenden ter wille van de keizer. Het doel heiligt immers de middelen!

Twee bleven weigeren, Secundus van Ptolomais en Theonas van Marmarika. Zij werden met Arius naar Egypte verbannen.

De keizer was de grote overwinnaar, en de waarheid der jonge kerk was de grote verliezer. Constantijn schreef na afloop van het concilie aan de gemeente van Alexandrië dat dit het 'oordeel van God' was. Let wel: dit was een door de keizer verordend godsoordeel! Arius werd later in ere hersteld, waarom is onduidelijk. De strijd over de godheid van Christus liep ten einde op 19 juni 325!

Wie is de Zoon van Elohim?

Origenes leerde dat de 2e persoon van de drie-eenheid de Zoon was, die van alle eeuwigheid zou zijn gegeneerd, hoewel ondergeschikt aan de Vader. De strijd tussen Arius en Athanasius laaide hoog op, zodat Constantijn in 325 het concilie van Nicea bijeen riep en aanvankelijk de voorkeur gaf aan de nog jonge welsprekende Athanasius. Men stelde vast dat de “Zoon uit het Wezen des Vaders geboren was, niet geschapen, en dat Hij in wezen gelijk was aan de Vader”. Arius werd later in eer hersteld, doch stierf kort erna. In 356 scheen het Arianisme in heel het keizerrijk te zegepralen, nadat Athanasius was verbannen. Onderling kregen de Arianen ruzie zodat de groep verdeeld werd in:

1. Anommeeërs, die beweerden dat de Zoon geheel en al ongelijkvormig was aan de Vader, dus Anomoios.
2. De Semi-Arianen die zeiden dat de Zoon wél gelijkvormig was aan de Vader, dus Homoiousios, maar niet gelijk in Wezen, dus niet Homooesios.

De laatsten wonnen de strijd en stonden weer aan de zijde van Athanasius. Tenslotte verbood de keizer het gebruik van het woord “ousia”, dat “wezen” betekent, en terecht, daar “wezen” een Grieks gedachtegoed heeft. Op het concilie van Constantinopel in 381 werd Arius uiteindelijk voorgoed veroordeeld, hoewel de Oosterse kerk hem

tot in de 7e eeuw trouw bleef. Men verwijt het Arianisme altijd dat het de godheid van de Zoon loochent wanneer het de ondergeschiktheid van de Zoon leert. Dat is onjuist, gezien Arius wel degelijk wist dat er geschreven stond dat Jesjoea de Gezalfde was van Jahweh. In Psalm 2 en 45 staat: "Heden heb Ik u gegeneerd". Dat is een tijdsaanduiding. De geloofsbelijdenis van Nicea klopt dan ook niet dat God uit God zou zijn ontsproten. De Zoon kwam uit Elohim voort, als de Onzienlijke, en de Zoon werd zichtbaar. Petrus noemt Jesjoea de "gezalfde van Elohim". Jesjoea noemt Zijn Vader als Zijn meerdere. De Vader plaatste de Zoon boven diens medegenoten, zie Hebreeën 1:9. De joden dachten dat Jesjoea Zich gelijkstelde met Elohim, wat onjuist is. Hij noemde Zich de "Zoon van Elohim", niet Elohim zelf. Athanasius nam deze foutieve gedachte der joden over, en na hem bijna de gehele christelijke kerk. Jesjoea is het uitgedrukte beeld van Elohims zelfstandigheid, de Eerstgeborene van alle schepselen, het Hoofd boven alle dingen. Vandaar dat Hij alle macht heeft ontvangen tot onderwerping aan de Vader, waarna Hijzelf ook de Vader weer zal onderworpen worden, opdat Elohim zij alles en in allen.

Maar nu komt het klapstuk van die dagen, n.l. de vorming van de canon, of te wel de samenbundeling van de boeken voor het Nieuwe Testament!

De canon

In de eerste eeuwen na Christus zijn vele geschriften tot stand gekomen. Er werd later veel bij- en of afgedaan. Men geloofde in de tijd van Constantijn aan een woordelijke inspiratie van elke letter, en zo maakte men van de Bijbel een geestelijke Sfinx.

Er was behoefte aan een afgesloten geheel, om daarmee 'kettens' te kunnen excommuniceren. Dat de boeken door mensen zijn geschreven in letters, en men daarvoor de Allerhoogste niet kan aansprakelijk stellen, ontging hen. De Bijbel is géén relaas van Jahweh over Zichzelf! Het is een relaas van mensen en hún opvattingen over Hem, in de verschillende stadia van openbaring.

Voor Athanasius was de canon heilig (367) bestaande uit 27 boeken. De oudste lijst

boeken van het NT was van Muratori 190 n.Chr., waar nog enige boeken ontbreken. In 250 maakte Origenes onderscheid tussen algemeen erkende (homologoumena) en betwijfelde geschriften. (amphiballomena).

Aan Hebreeën, 2Pet., 2 en 3 Joh., Jakobus en Judas werd getwijfeld.

Om tot een oplossing te komen sloeg men voor om dié boeken canoniek te verklaren die de meeste stemmen haalden. Dus een echt democratisch

Pappus

systeem! Dit bleek onmogelijk vanwege de grote verdeeldheid en onenigheid onder de bisschoppen. Men nam uiteindelijk de toevlucht tot de magie! Men besloot om te gaan bidden dat uit de grote hoop boeken die men onder tafel had gelegd de échte Goddelijke boeken uit zichzelf óp de tafel (een altaar) zouden komen, en dat de betwijfelde onder de tafel zouden verdwijnen! En het geschiedde alzo! Pappus beschrijft dit gebeuren in geuren en kleuren.

Dit wordt ook wel de **sortus sanctorum** genoemd, of te wel, de heilige sortering. Als door een onzichtbare hand zouden de goede boeken op tafel zijn gelegd, en de andere er onder! Wie de sleutels van het gebouw had, en des nachts de boeken gesorteerd heeft, is waarschijnlijk Athanasius geweest. Dit 'vrome bedrog' wordt toegeschreven door de Gereformeerden (en ook door de Rooms Katholieken) als zijnde het werk van de Heilige Geest! Het berust echter op volslagen magie!

Priester van Dorp zegt in zijn boek: 'Bijbel en leergezag' het volgende: *"Het verstand verlangt aler wij de Bijbel aannemen als het woord van Elohim, dat wij zekerheid hebben dat al de geschriften door de heilige Geest zijn ingegeven. Deze zekerheid verkrijgen wij niet uit de Bijbel zelf! Hier geeft de Katholieke kerk alléén zekerheid!"*

Luther verwierp de deuterocanonische boeken van het O.T en de brief van Jakobus. En hoeveel andere geschriften worden er in de Bijbel geciteerd, welke verdwenen zijn en niet in de canon zijn opgenomen?

Wanneer wij de Oden van Salomo lezen, en het boek Wijsheid Jezus Sirach en ook het Boek des Oprechten, zijn dat zeker boeken die een plaats zouden moeten krijgen in de canon.

Priester van Dorp zegt verder:

"De protestant kan omtrent die boeken onmogelijk zekerheid hebben, omdat hem de geschiedkundige gegevens én het onfeilbaar leergezag ontbreken. Op het gezag van de Katholieke Kerk hebben de protestanten hun Bijbel behouden! Alleen door het levende leergezag der Katholieke Kerk weten wij welke boeken geïnspireerd zijn."

In de tijd der Reformatie heeft men hierin zicht gehad, en men nam als grondbeginsel: Door het geloof alleen! Abraham de vader der gelovigen had immers ook geen complete Bijbel, maar hij geloofde, en is de vader der gelovigen! Deswege verwierpen de Hervormers terecht elk verplichtend gezag in geloofszaken en loochenden de waarde van goede werken zonder het geloof. Menselijkerwijs had de Reformatie geen stand gehouden en in korte tijd opgehouden te bestaan. Vandaar de drang tot zelfbehoud en de Nadere Reformatie, waar men de wezenlijke grondbeginselen van de Reformatie liet vallen (op enkelen na) en men, zoals priester van Dorp zegt, tot op zekere hoogte terugkeerde tot de katholieke beginselen, en daarop haar bestaan voortborduurde.

Enkele leden van het college bisschoppen van Nicea 325

Wij mogen ons wel bezinnen hoe Rooms Katholiek wij nog zijn in zo vele dingen, waarin we zelf niet eens erg hebben! Zelfs deze geschriften die hier canoniek verklaard werden, zijn nu niet meer voor handen. Wat

wij nog aan geschriften hebben, stamt uit de 9e- tot 11e eeuw, die door priesters en monniken wellicht zeer verdraaid zijn.

Wij hebben een algehele reformatie nodig, en met elkaar moeten wij ons bezinnen over al deze zaken, waarvan wij inzien dat ze fout zijn gegaan, reeds in de zeer jonge gemeente. De Almacht wil slechts geëerd worden op Zijn wijze, gelijk Abraham deed, en hij gesteld is tot een Vader der gelovigen! Wij vragen om de leiding van de Geest van Jahweh, want wie zou zich in dit oerwoud van leringen des duivels nog een rechte baan weten te maken? Op alle fronten is het vrouwenzaad misleid, van de rechte weg afgebracht, maar er is een belofte: Onderwijzing hen die dwalen, brengen in het rechte spoor!

De waarheid zal overwinnen, want indien de leugen zou overwinnen, zou deze in zichzelf weer ten onder gaan! Laten wij zoeken naar dé Waarheid, want Die is tevens hét Leven en dé Weg tot behoud en gemeenschap met de Allerhoogste!

R.K. afbeelding van haar belijdenis, een kruis met symbool van de drie-eenheid. De ram in de verwarde struiken en het lam met kruisstaf.